

Η πράσινη λεγεώνα των ξένων (Μαριάννα Τζιαντζή)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 18 Ιανουαρίου, 2006

"Οι ατίθασοι κήποι χάνονται, παραχωρώντας τη θέση τους σε ένα απρόσωπο και ευπρεπές πράσινο που θυμίζει ανώνυμη εταιρεία και αίθουσα αναμονής, σε κήπους-περιλαίμια, βιτρίνα και περιτύλιγμα. Σε κήπους χωρίς εκπλήξεις και μυστικά, μάγια και θαύματα, αλλά με φυτά ταχείας ανάπτυξης, αφού το φαστ-φούντωμα γίνεται το πράσινο ισοδύναμο των φαστ-φουντάδικων."

«Βρήκαν το χώρο τους», λέει μια κυρία, όταν δέχεται επαίνους για τις όμορφες γλάστρες της, εννοώντας ότι τα λουλούδια της βρήκαν το σωστό χρώμα, βρήκαν ήλιο, σκιά, νερό και άνεμο στη σωστή αναλογία.

Ζούμε σε μια πόλη σαστισμένη, όπου φυτά και άνθρωποι μοιάζουν να μην έχουν βρει το χώρο τους. Όπως μας λέει ένας συνάδελφος, εκδρομικός τύπος, σε αρκετά εύπορα χωριά του κάμπου κάποιοι νεόπλουτοι αγροτο-αστοί ξεριζώνουν από την αυλή τους τα αιωνόβια πλατάνια για να φυτέψουν αφρικανικούς φοίνικες, που ταιριάζουν με το γκαζόν, τα κάγκελα, την αυτόματη γκαραζόπορτα, το μπάρμπεκιου.

Το οικιακό πράσινο συχνά γίνεται καθρέφτης της ιδιωτικής ξιπασιάς, ενώ το «γρήγορο» πράσινο της πόλης μπορεί να είναι δείγμα «οικολογικού αρχοντοχωριατισμού», όπως εύστοχα παρατηρεί ο τοπογράφος Κώστας Κασσιός, καθηγητής στο ΕΜΠ, αναφερόμενος στο «Ολυμπιακό γκριζοπράσινο της Αθήνας» («Αρχιτεκτονικά», τ. 45, Ιούλιος - Αύγουστος 2004).

Πολύς θόρυβος γίνεται κάθε Πάσχα για τα βουλγαροσέρβικα αμνοερίφια εισαγωγής, όμως ελάχιστη σημασία δώσαμε στα φυτά εισαγωγής που έφτασαν κατόπιν παραγγελίας από καταλόγους φυτωρίων του εξωτερικού. Όμως το πράσινο του

σπιτιού και της πόλης θέλει το χώρο και το χρόνο του για να γράψει την ιστορία του, να εμπνεύσει τις δικές μας μικρές άγραφες ιστορίες.

Δέκα μήνες μετά τους Αγώνες της Αθήνας, διαπιστώνουμε πόσο δίκιο είχε ο κ. Κάσσιος όταν έγραφε πως όσον αφορά τις νέες φυτεύσεις, κυριαρχεί «μια συστηματική ανομοιογένεια σε είδη, μεγέθη και σχεδιασμούς», αντί για την εφαρμογή «των αρχών της συνέχειας, της συνέπειας, της ισορροπίας». Στους δημόσιους χώρους παρατάσσονται νεαρά φυτά-στρατιώτες (ή μήπως μισθοφόροι;) που μοιάζουν να εκτελούν διατεταγμένη υπηρεσία, αφού κάποιοι τα χωροθέτησαν χωρίς γνώση, φαντασία και αγάπη, χωρίς να λογαριάζουν το πριν και το μετά. Ενα πράσινο άκαμπο, εγωιστικό και άπληστο, αποτελούμενο από είδη που δεν δένουν ούτε μεταξύ τους ούτε με το τοπίο. Θάμνοι και δέντρα που φυτεύτηκαν όπως-όπως για να προλάβουμε τις ημερομηνίες και σήμερα σκονίζονται, κατσιάζουν ή ψηλώνουν άχαρα. «Πευκοειδή και φοινικοειδή που η ιταλική γη τα μεγάλωσε και τα έθρεψε» τώρα φυτρώνουν στη μέση του πουθενά, ζωσμένα από υδροβόρο γκαζόν ή γιγαντοζαρντινιέρες με άνθινη καλλιγραφία, με πειθαρχημένα λουλούδια εποχής.

Πόσο γοητευτικοί είναι οι γερασμένοι κήποι, με την κληματαριά να σκαρφαλώνει στο κυπαρίσσι, το αγιόκλημα να κρύβει το σκουριασμένο συρματόπλεγμα ή τον μισογκρεμισμένο μαντρότοιχο, το γιασεμί να καταργεί το νόμο της βαρύτητας, έλικες επεκτατικοί παντού. Η ανθρώπινη επιδίωξη της συμμετρίας ανατρέπεται, τα διάφορα είδη πρασίνου συνυπάρχουν μαζί με πουλιά, γάτες και ζουζούνια, ενώ κορμοί κολοβωμένων δέντρων, που τα είχαμε για ξεγραμμένα, επιμένουν να πετούν κλαριά και φύλλα.

Οι ατίθασοι κήποι χάνονται, παραχωρώντας τη θέση τους σε ένα απρόσωπο και ευπρεπές πράσινο που θυμίζει ανώνυμη εταιρεία και αίθουσα αναμονής, σε κήπους-περιλαίμια, βιτρίνα και περιτύλιγμα. Σε κήπους χωρίς εκπλήξεις και μυστικά, μάγια και θαύματα, αλλά με φυτά ταχείας ανάπτυξης, αφού το φαστ-φούντωμα γίνεται το πράσινο ισοδύναμο των φαστ-φουντάδικων.

(Πηγή: "Καθημερινή" 12-6-2005)